

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 61/17
V Lucemburku dne 13. června 2017

Rozsudek ve věci C-591/15
The Queen, na žádost: The Gibraltar Betting and Gaming Association
v. Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Zásada volného pohybu služeb, která je zakotvena unijním právem, se nepoužije ve vztazích mezi Gibraltarem a Spojeným královstvím

Poskytování služeb hospodářskými subjekty usazenými v Gibraltaru osobám usazeným ve Spojeném království je z pohledu unijního práva situací, jejíž všechny prvky se nacházejí pouze uvnitř jednoho členského státu

Gibraltar Betting and Gaming Association (dále jen „GBGA“) je profesním sdružením, jehož členové, kteří jsou usazeni zejména na Gibraltar, poskytují služby hazardních her na dálku zákazníkům ve Spojeném království a jinde.

V roce 2014 přijalo Spojené království nový daňový režim týkající se určitých daní z hazardních her. Tento nový daňový režim, který je založen na zásadě „místa využití služeb“, ukládá poskytovatelům služeb v oblasti hazardních her, kteří nabízejí tyto služby zákazníkům usazeným ve Spojeném království, povinnost odvádět daň za tyto služby. Podle dříve platného daňového režimu, který byl založen na zásadě „místa poskytování služeb“, bylo stran této daně stanoveno, že daňová povinnost vzniká pouze poskytovatelům služeb usazeným ve Spojeném království, kteří měli povinnost platit daň z hrubého zisku, kterého dosáhli při poskytování služeb hazardních her zákazníkům z celého světa.

GBGA podalo proti tomuto novému daňovému režimu žalobu u High Court of Justice (England & Wales) [Vrchní soud (Anglie a Wales)], v níž tvrdí, že tento režim je v rozporu se zásadou volného pohybu služeb, která je zakotvena v článku 56 Smlouvy o fungování Evropské unie. Britská daňová správa, která vystupuje v původním řízení jako žalovaná, tvrdí, že GBGA se nemůže opírat o žádné právo vyplývající z unijního právního řádu, neboť unijní právo se nevztahuje na poskytování služeb hospodářskými subjekty usazenými na Gibraltar osobám usazeným ve Spojeném království. Uvedené sdružení dále tvrdí, že nový daňový režim nemůže být každopádně považován za omezení volného pohybu služeb, neboť představuje fiskální opatření uplatňované bez rozdílu.

High Court of Justice se Soudního dvora táže, zda je třeba pohlížet na Gibraltar a Spojené království pro účely volného pohybu služeb tak, jako kdyby byly součástí jediného členského státu, nebo zda má Gibraltar s ohledem na unijní právo v této oblasti ústavněprávní status území nezávislého na Spojeném království, a je tudíž třeba poskytování služeb mezi nimi považovat za obchod mezi dvěma členskými státy.

Soudní dvůr nejprve připomněl, že ustanovení Smluv se vztahují i na evropská území, za jejichž zahraniční vztahy převzal odpovědnost členský stát. **Gibraltar je evropským územím, za jehož zahraniční vztahy převzal odpovědnost členský stát, a sice Spojené království, a na toto území se proto vztahuje unijní právo.**

Soudní dvůr dále uvedl, že na Gibraltar se na základě Aktu o přistoupení z roku 1972 nevztahují unijní akty upravující určité oblasti unijního práva. Tyto výjimky se ovšem netýkají volného pohybu služeb. **Článek 56 SFEU se tudíž na Gibraltar vztahuje.**

Soudní dvůr následně podotkl, že podle judikatury **se ustanovení Smlouvy o FEU v oblasti volného pohybu služeb nepoužijí na situaci, jejíž všechny prvky se nacházejí pouze uvnitř jednoho členského státu.**

Soudní dvůr proto konstatoval, že z pohledu unijního práva **je poskytování služeb hospodářskými subjekty usazenými na Gibraltaru osobám usazeným ve Spojeném království situací, jejíž všechny prvky se nacházejí pouze uvnitř jednoho členského státu.**

Soudní dvůr potvrdil, že **Gibraltar není součástí Spojeného království.** Rovněž ovšem konstatoval, že **tato okolnost nemůže být rozhodující pro účely určení toho, zda je nutno dvě území považovat pro účely použitelnosti ustanovení týkajících se základních svobod za jeden členský stát.**

Podle Soudního dvora **neexistuje žádný další prvek, který by pro účely článku 56 SFEU umožňoval považovat vztahy mezi Gibraltarem a Spojeným královstvím za srovnatelné se vztahy mezi dvěma členskými státy.** Opačný závěr by znamenal popření vztahu uznaného unijním právem mezi tímto územím a tímto členským státem. Spojené království totiž převzalo na základě Smluv vůči ostatním členským státům závazky, pokud jde o použití a provádění unijního práva na území Gibraltaru.

Soudní dvůr v závěru potvrdil, že výklad, k němuž dospěl, nemá žádný dopad na cíl zajistit fungování vnitřního trhu ani na status území Gibraltaru podle vnitrostátního ústavního práva či podle práva mezinárodního. Soudní dvůr zdůrazňuje, že **jeho výklad nelze chápat v tom smyslu, že ohrožuje oddělené a odlišné postavení Gibraltaru.**

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499